

PLANY DO STUDIUM KRYSTALIZUJĄCEGO KSIĄG JOZUEGO, SĘDZIÓW I RUT

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Musimy wiedzieć, że w typologii Kanaan ma dwojakie znaczenie:
od strony pozytywnej, ziemia ta oznacza
wszechzawierającego Chrystusa z Jego niezgłębnym bogactwem,
a od strony negatywnej, oznacza niebiańską część
mrocznego królestwa szatana z jego siłami.**

**Abyśmy w pełni zyskali i posiedli Chrystusa,
który jest wszechzawierającą ziemią, ze względu na Bożą budowlę,
musimy uczyć się, by zachowywała nas,
rządziła nami, panowała nad nami i kierowała nami
bezpośrednia, z pierwszej ręki Pańska obecność;
jeśli cieszymy się Pańską obecnością, mamy mądrość,
wgląd w sprawy, dalekowzroczność i wewnętrzne poznanie;
Pańska obecność jest dla nas wszystkim.**

**Musimy zostać wyratowani od bezprawia
i tego, żeby nie być jej pracownikami,
czynić to, co właściwe w oczach Boga,
będąc posłuszni zasadzie służby pełnionej Bogu
i pokonywać szatański chaos w starym stworzeniu
oraz realizować boską ekonomię przez wgląd na nowe stworzenie.**

**Aby być normalnymi chrześcijanami,
jednymi z dzisiejszych zwyczajców,
odpowiedzieć na obecne Pańskie wezwanie
i zaspokoić Jego obecną potrzebę w odzyskiwaniu,
musimy być dzisiejszymi Rutami,
które zwracają się do Bożej ekonomii, wchodzą do ziemi Immanuela
i poślubiają Chrystusa, żeby zrodzić Go i zaspokoić potrzebę,
jaką obecnie ma zarówno Bóg, jak i człowiek.**

Poselstwo siódme

**Bóg wzbudza Debore, sędzię Izraela
i matkę w Izraelu, która jako kobieta
okazywała uległość wobec mężczyzny,
żeby przestrzegać Bożego zarządzenia
i zaprowadzić w całym Izraelu właściwy porządek
poddany Bożemu królowaniu i zwierzchnictwu**

Wersety biblijne: Sdz 4 – 5.

I. Księga Sędziów ukazuje, że Izrael uraził Boga przez to, że odrzucił Go jako Króla; w Bożych oczach to wielka niegodziwość i wielkie zło, jeśli odrzucamy Go jako naszego Króla, Pana, Głowę i Męża – 1 Sm 8:7; 12:17, 19; Sdz 21:25; 17:6; Łk 19:11–14; Jr 11:13; Ez 16:24:

A. Nieustannie powinniśmy obierać Chrystusa za Króla, Pana, Głowę i Męża i Go doświadczać oraz Nim się radować, żeby mógł On być naszym błogosławieństwem i uczynił nas kanałem błogosławieństwa dla świętych i wszystkich kościołów – Mt 2:2; J 1:49; Hbr 7:2; Iz 32:1–2; 33:22; Flp 2:9–11; Rz 14:6–9; 2 Kor 4:5; Kol 2:19; Ef 1:22–23; 2 Kor 11:2–3; Oz 2:21–22; Lb 6:23–27; Ps 128:5; 48:3.

B. Ewangelia Mateusza 1:1 mówi o Chrystusie, który jest synem Dawida, synem Abrahama:

1. Ponieważ jesteśmy buntownikami, musimy się nawrócić i przyjąć Chrystusa jako syna Dawida, czyli naszą władzę, Suwerena i Króla, by mógł On rządzić w nas i nami w Bożym królestwie.
2. Jeśli mamy Chrystusa jako syna Dawida, większego Salomona, będziemy również mieli Go jako syna Abrahama, prawdziwego Izaaka; oznacza to, że im częściej obieramy Chrystusa za swojego Króla (syna

- Dawida), tym bardziej podlegamy Jego rządóm, a im bardziej podlegamy Jego rządóm, tym więcej radujemy się Nim jako naszym błogosławieństwem (synem Abrahama); oto błogosławieństwo przetworzonego Trójjedynego Boga, zwieńczonego w postaci wszechzawierającego Ducha — w. 1; Ga 3:14, 16, 29.
3. To sprawi, że staniemy się kanałami błogosławieństwa dla świętych, żeby czynili oni postępy (wzrastali w życiu) i mieli radość wiary (radowali się Chrystusem); zostaliśmy powołani do tego, by błogosławić innych, zatem my, błogosławiony lud, zawsze powinniśmy błogosławić innych, żebyśmy mogli odziedziczyć błogosławieństwo — Flp 1:25; 1 P 3:9.

II. Bóg wzbudził Deborę, sędzię w Izraelu, która jako kobieta okazywała uległość wobec mężczyzny, żeby przestrzegać Bożego zarządzenia i zaprowadzić w całym Izraelu właściwy porządek poddany Bożemu królowaniu i zwierzchnictwu — Sdz 4 — 5:

- A. Po śmierci Ehuda dzieci Izraela znów zaczęły czynić to, co złe w oczach Jahwe i On wydał Izraela w ręce Jabina, króla Kanaanu, a wodzem jego wojska był Sisera; miał on dziewięćset żelaznych rydwanów i sro-dze uciskał Izraela przez dwadzieścia lat — w. 2, 3b.
- B. W czasie, o którym mowa w czwartym rozdziale Księgi Sędziów, mężczyźni w Izraelu zawiedli i nie spełniali funkcji przywódczej, wyznaczonej im przez Boga; to zmusiło Boga do wykonania czegoś niesłyszanego i niezwykłego: wzbudzenia kobiety Debory, która była sędzią w Izraelu; wzbudzenie takiej kobiety odmieniło cały stan, w jakim znajdował się naród — w. 4–5.
- C. Dzieci Izraela wołały do Jahwe (w. 3a) i On wzbudził Deborę, prorokinię, która była sędzią Izraela; siady-

- wała ona pod palmą Debory i dzieci Izraela przychodzili do niej na sąd (w. 4–5).
- D. W Biblii właściwa kobieta wskazuje na kogoś, kto trwa w uległości w stosunku do Boga, kto przestrzega Bożego zarządzenia; to taką postawę powinien zająć Izrael przed Bogiem jako jego Królem, Panem, Głową i Mężem; tymczasem Izrael naruszył Boże zarządzenie, ponieważ porzucił pozycję Bożej żony i zostawił Boga dla setek bożków, w wyniku czego znalazł się w żałosnej sytuacji i w żalonym stanie:
1. Samson był nazirejczykiem od łona swej matki i przez całe życie; nazirejczyk zapuszczał włosy, co oznacza, że miał być podporządkowany Pańskiemu zwierzchnictwu, w którym tkwi moc — Lb 6:5; Sdz 16:17; 1 Kor 11:3–6, 10, 15.
 2. Dalila jednak naprzykrzała się mu swoimi słowami każdego dnia i namawiała go, żeby zdradził sekret swojej mocy, aż „jego dusza zmęczyła się na śmierć” (Sdz 16:16); z powodu wycieńczających taktyk szatana Samson wpadł w jego sidła, Dalila zgoliła mu włosy, Filistyni go schwytali, a on sam utracił nazirejskie poświęcenie, moc, świadectwo poświęcenia i Bożą obecność (Dn 7:25).
 3. Tych, którzy przyjmują odmienne i niewłaściwe nauczanie o tym, że wierzący nie powinni poddawać się władzy przedstawicielskiej, wyznaczonej przez Boga, nauczanie to zniszczy; u nas (zwłaszcza u zamężnych siostr — Ef 5:22–24), powinien panować uległy duch, uległa pozycja, atmosfera i zamiar; jeśli jesteś taką osobą, okaże się to wielkim błogosławieństwem dla ciebie i twej przyszłości.
- E. Czytając pieśń Debory z piątego rozdziału Księgi Sędziów, widzimy, że kobieta ta ujawniała nieprzeciętne

zdolności, miała potencjał, odznaczała się przenikliwością i dalekowzrocznością; tak wspaniała i uzdolniona osoba była jednakże bardzo uległa; Bóg uczynił z niej przywódczynię, mimo to ona zachowała właściwy porządek i obrała Baraka za swe nakrycie — 4:6–9; por. 1 Kor 11:3–6, 10.

- F. Debora zdawała sobie sprawę z tego, że mężczyzna musiał być jej za nakrycie; jak to Paweł mówi w Pierwszym Liście do Koryntian 11:3: „głową każdego mężczyzny jest Chrystus, a głową kobiety — mężczyzna, a głową Chrystusa — Bóg”.
- G. Kiedy ta wspaniała, niezwykła przywódczyni pierwsza zaczęła jako kobieta okazywać uległość wobec mężczyzny, w całym kraju zapanował wspaniały i właściwy porządek; wszyscy przywódcy stanęli na czele, cały lud szedł za nimi i utworzono wojsko; każdy na powrót zajął właściwą pozycję przed Jahwe.
- H. Tak więc Debora mogła rzec w swej pieśni: „Skoro wodzowie w Izraelu stanęli na czele, a lud dobrowolnie się ofiarował do walki, błogosławcie Jahwe [...] Wtedy zstąpiła resztką, wraz z zacnymi zbrojny lud; Jahwe, zstąp do mnie wśród bohaterów” — Sdz 5:2, 13.
- I. Pierwszą i największą funkcją, jaką pełnią siostry w kościele, jest uległość; jeśli siostry nauczą się tej lekcji, kościół będzie silny, wzbogacony i odnowiony:
 - 1. Uległość wymaga zaopatrzenia w życie, radowania się łaską, działania krzyża i zapierania się własnego „ja”.
 - 2. Ci, których napęłnia Chrystus, są napęlnieni uległością; Pan, który był uległy przez całe swe życie, dał nam swoje życie uległości i posłuszeństwa — Flp 2:5–11; Hbr 5:7–9.
 - 3. Kiedy siostra w Panu poślubia brata, oznacza to, że chętnie składa siebie w ofierze i mówi: „Chętnie się

poddam”; jeśli nigdy w swym sercu nie zamierzała się poddać temu, za kogo chce wyjść za mąż, to nie powinna być jego żoną ani nie powinna go poślubić — Ef 5:22–23; 1 P 3:1–6.

III. Debora powstała nie tylko jako sędzia Izraela, lecz także jako matka w Izraelu — Sdz 5:7:

- A. Kiedy życie kościoła w praktyce sięga szczytu, w każdym kościele powinny być prawdziwe matki; w Liście do Rzymian 16:13 Paweł mówi: „Pozdrówcie Rufusa, wybranego w Panu, oraz matkę jego i moją”:
1. Apostoł Paweł potrzebował matki; bez siostry, która jak matka będzie się troszczyła o tych, którzy niosą brzemię o Pańską służbę, będą oni smutni; wszyscy potrzebujemy troski ze strony duchowych matek; płynąca z ich serca troska jest naszym prawdziwym posileniem i prawdziwą ochroną.
 2. Paweł miał duchową matkę, co wskazuje, iż u świętych w życiu kościoła w Rzymie dokonało się przeniesienie życia za sprawą ukrzyżowania i zmartwychwstania Chrystusa; najlepszym sposobem na to, by dokonało się przeniesienie życia, jest podążanie za wzorem Pawła, który postanowił nie znać niczego, jak tylko wszechzawierającego Chrystusa, i to ukrzyżowanego — 1 Kor 2:2.
- B. Ewangelia Jana to księga na temat życia, nie życia naturalnego, ale przeniesionego i przeobrażonego; Jan z początku nie był synem Marii ani ona jego matką, ale dzięki Chrystusowej śmierci uwalniającej życie i zmartwychwstaniu udzielającemu życia oraz związkowi życia, jaki On miał z nimi, Jego umiłowany uczeń mógł być z Nim jedno i stać się synem Jego matki, a ona — stać się matką Jego umiłowanego ucznia — 19:26–27.

- C. Nasze pierwsze relacje są w upadłym ciele, a drugie — w duchu, czyli w przeniesionym nam życiu; ponieważ naszym udziałem są drugie narodziny (3:6), z pewnością mamy inne relacje, relacje rodzinne z prawdziwymi siostrami i matkami.
- D. Jeśli siostry będą ćwiczyły swego ducha modlitwy i wiary, żeby być prawdziwymi matkami (2 Kor 4:13), zdadzą sobie sprawę z tego, jak są samolubne i jak bardzo przebywają w sobie; posiadanie dobrych dzieci w duchu ujawni bez reszty ich prawdziwe oblicze; ponadto siostry będą wzrastały i dojrzewały w życiu dzięki otaczaniu opieką duchowych dzieci.
- E. Jeśli siostry kochają Pana i poważnie podchodzą do tego, żeby żyć dla życia kościoła w Pańskim odzyskiwaniu, muszą uznać siebie za usługujące pielęgniarki, pielęgniarki w kościele, które sprawują opiekę pielęgniarską w kościele — prawdziwym szpitalu; wszystkie siostry muszą być usługującymi siostrami za sprawą modlitwy i kochającymi matkami za sprawą przeznaczonej drogi, jaką jest miłość, żeby pomóc potrzebującym i młodszym w ich duchowym życiu i życiu kościoła; to najlepszy sposób na otrzymanie błogosławieństwa, wzrost, duchowość i prawdziwe radowanie się Panem — Rz 16:1–2, 13; Iz 66:12–13; 1 Kor 12:31b; 13:4–7.

IV. Biblia mówi, że w owym czasie pośród Bożego ludu podejmowano w sercach wielkie postanowienia i głęboko badano swoje serca — Sdz 5:15–16:

- A. Podejmować wielkie postanowienia to podejmować stanowcze decyzje, a głęboko badać to obmyślać plany, żeby żyć przez wzgląd na Pana i przejawiać Go w swoim życiu ze względu na Jego bieżące odzyskiwanie, jakie się dokonuje w budowaniu Jego Ciała, przygotowaniu Jego oblubienicy i wprowadzeniu Jego królestwa

- w jego ujawnieniu się — 2 Kor 5:14–15; Rz 14:7–9; Obj 19:7–9.
- B. Kiedy w 1943 roku brata Lee ciemnęła japońska zandarmieria wojskowa, Pan zesłał na niego sen, w którym zobaczył on, że wstaje dzień, niczym świt rankiem, i ciągnie się bezgranicznie szeroka szosa, bardzo jasna i prościutka; oto szeroka droga, wschodzące słońce i bezgraniczna przyszłość Pańskiego odzyskiwania — por. Prz 4:18.
- C. Musimy dążyć do tego, żeby być jak ci, których Debora opisuje w ostatniej części swej pieśni, kończącej się chwalebnie: „A ci, którzy Go miłują, niech będą jak słońce, gdy wschodzi w swojej mocy” — Sdz 5:31:
1. To, że słońce wschodzi w swojej mocy, oznacza, iż świeci jasno, olśniewająco i wspaniale; jeśli wszystkie kościoły będą doświadczać podejmowania postanowień, badań serca i powstawania, żeby świecić jak słońce, z pewnością będą radować się Panem jako swoim zwycięstwem.
 2. Zwycięzcy, przekonstytuowani uzdrawiającym Chrystusem, który jest Słońcem sprawiedliwości, będą świecić jak słońce w królestwie ich Ojca — Ml 3:20; Łk 1:78–79; Mt 13:43.

Poselstwo ósme

Głębsze znaczenie osoby Gedeona, walecznego Bożego wojownika

Wersety biblijne: Sdz 6 – 9.

I. Bóg wzbudził Gedeona, walecznego wojownika, i posłał go, żeby uratował Izrael (Sdz 6:12–14; por. J 8:29) spod ucisku Madianitów (Sdz 6:1 – 8:32); mu- simy zobaczyć głębsze znaczenie powodzenia, jakie odniósł Gedeon:

- A. Gedeon słuchał uważnie słowa Bożego, co było rzadkością pośród dzieci Izraela w tamtym czasie:
 - 1. Pan zawsze chce otworzyć nam uszy, abyśmy słyszeli Jego głos, bo to pozwoli nam widzieć wszystko zgodnie z Jego ekonomią – Obj 1:10, 12; Hi 33:14–16; Iz 50:4–5; Wj 21:6.
 - 2. Kiedy Duch mówi do kościołów (Obj 2:7a), potrzebujemy otwartego, obrzezanego (Jr 6:10; Dz 7:51), oczyszczonego (Wj 29:20; Kpł 8:23–24; 14:14) i namaszczonego ucha (w. 17, 28), aby to usłyszeć.
- B. Gedeon usłuchał Bożego słowa i na jego podstawie działał – por. Hbr 11:32–33a:
 - 1. W Nowym Testamencie widzimy Chrystusowe życie posłuszeństwa i uległości, i jeśli będziemy postępowali według ducha, samorzutnie wypełnimy sprawiedliwe wymagania prawa – Flp 2:5–11; Rz 8:4.
 - 2. Jeśli podchodząc do prawa, będziemy zajmowali postawę, że obchodzi nas jedynie litera przykazań, doznamy tylko jednego aspektu prawa, a mianowicie litery, która zabija; jeśli jednak przyjmujemy każdą część tego prawa za słowo wychnięte przez Boga, którego kochamy, doznamy innego aspektu prawa, a mianowicie życiodajnego Ducha; wówczas

- prawo będzie pełnić funkcję udzielania Boga jako życia nam, którzy Go w miłości poszukujemy — Ps 119:25, 116, 130; 2 Kor 3:6; 2 Tm 3:16–17.
3. Być witalnym to być żywym i aktywnym za sprawą napełnienia Duchem od wewnątrz i na zewnątrz i głoszenia ewangelii oraz nauczania prawd w każdym czasie i w każdym miejscu za sprawą zagłębiania się w Słowo Boże w celu powiększenia i szerzenia Pana — Dn 11:32b; Dz 13:52; 4:8, 31; 13:9; 2:38; 5:32b; 2 Tm 4:1–2.
- C. Gedeon zburzył ołtarz Baala (naczelnego boga Kananiejczyków płci męskiej) i ściał Aszerę (naczelną boginię płci żeńskiej); to poruszyło Boże serce, ponieważ Bóg nienawidził bożków; uważał je za męczyzn, z którymi Jego żona Izrael popełniała nierząd; z samej natury rzeczy bożek to wszystko w nas, co kochamy bardziej niż Pana i co zastępuje Go w naszym życiu — Sdz 6:25–28; Ez 14:1–3.
- D. Za sprawą zburzenia ołtarza Baala i ścięcia Aszery, która należała do jego ojca, Gedeon poświęcił swoją więź z nim i możliwość przebywania w jego towarzystwie, żeby podążać za Jahwe; to, że Gedeon dopuścił się takiej rzeczy, wymagało od niego poświęcenia własnych spraw, a jego ofiara wielce przesądziła o jego powodzeniu — Sdz 6:28–32.
- E. W wyniku powyższych czterech czynników Gedeon otrzymał nagrodę — zstąpił na niego Duch ekonomiczny (w. 34); stał się zatem potężny i zaledwie trzystoma mężczyznami pokonał dwóch książąt i dwóch królów, którzy mieli ludzi przychodzących „tak tłumnie jak szarańcza”, a „liczba [...] wielbłądów była niezwykle wielka” (w. 5; 7:25; 8:10–12); Gedeon przedstawia sobą człowieka żyjącego w związku z Bogiem, Boga-człowieka, żeby wypełnić Boże słowo i zrealizować Bożą ekonomię.

II. Wybranie zwycięzców widzimy w wybraniu przez Boga Gedeona i trzystu mężów, żeby z nim walczyli i pokonali Madianitów – 6:1–6, 11–35; 7:1–8, 19–25; 8:1–4:

- A. Relacja o Gedeonie pokazuje nam, jak być zwycięzcą:
1. Musimy znać swoje „ja” i uświadamiać sobie, że jesteśmy najmniejsi – 6:15; Ef 3:8; Mt 20:27–28; Ga 6:3.
 2. Musimy mieć niebiańską wizję Chrystusa, który jest centrum i pełnym zakresem wiecznej Bożej ekonomii – Sdz 6:12; Dz 26:16–22; Kol 1:17b, 18b; 1 Tm 1:3–4; Flp 3:8, 10.
 3. Musimy złożyć siebie Bogu jako żywą ofiarę zgodnie z Jego dobrą, miłą i doskonałą wolą, żeby uzyskać rzeczywistość i życie codzienne Ciała Chrystusa (Rz 12:1–5; por. Sdz 6:21–24); musimy być tymi, którzy słyszą Pańskie wezwanie skierowane do zwycięzców w Księdze Objawienia 2 – 3 i na nie odpowiadają – 2:7, 11, 17, 26–28; 3:5, 12, 20–21; *Hymns*, nr 894.
 4. Musimy zburzyć bożki, jakie mamy w sercu, w swoim życiu i w pracy przez wzgląd na Pańskie świadectwo i uświadamiać sobie, że z jednej strony, Bóg prowadzi nas do radowania się Chrystusem jako życiem, światłem i mocą, a z drugiej, że jest wierny i pozwoli nam na doświadczenie trudności finansowych, cierpień emocjonalnych, cierpień fizycznych i stratę naturalnej dobroci, żebyśmy obrali Chrystusa za swoje zaspokojenie, byli Nim napelnieni i pozwalali Mu zajmować pierwsze miejsce we wszystkim – Sdz 6:25–28; J 10:10; 8:12; 2 Tm 2:1; Kol 1:17b, 18b; 1 J 5:21; Hi 22:24–26; Mt 10:35–39; 2 Kor 12:7–9; Hi 1:1, 22; 2:9–10; 3:1, 11; 2 Kor 4:5; 1 Kor 2:2.
- B. To, jak dokonuje się wybór zwycięzców, widzimy na podstawie wybrania trzystu mężów; Bóg powiedział Gedeonowi, że ten miał za dużo ludzi, przez co wska-

- zywał, że będzie On walczyć za Izrael; po dokonaniu pierwszego wyboru odeszło dwadzieścia dwa tysiące:
1. Ci, którzy zostali, chcieli przypisać sobie chwałę — Sdz 7:1–2; J 5:41, 44.
 2. Ci, którzy odeszli, byli lękliwi i bojaźliwi — Sdz 7:3; Mt 25:25; por. Pwt 20:5–8.
- C. Drugiego wyboru dokonano na podstawie tego, jak lud zbrojny pił; tych, którzy pili bezpośrednio ustami, Bóg wyłączył; tych, którzy pili, podnosząc rękę z wodą do ust, Bóg wybrał, gdyż byli oni tymi, którzy zapierali się własnego „ja”; ponieważ w ten sposób pili, mogli pilnie czuwać, czy wróg nie atakuje — Sdz 7:4–6:
1. Ci, którzy mają sposobność sobie dogodzić, ale tego nie czynią, są tymi, którzy zapierają się własnego „ja” i z którymi uporał się krzyż, i poświęcają własny odpoczynek i wygodę dla Bożego zamysłu w dniu Jego wyprawy wojennej— w. 7; Ps 110:3.
 2. Zwycięzcy bezwzględnie zabiegają o Bożą chwałę i nie boją się niczego z wyjątkiem tego, by nie urazić Pana ani nie utracić Jego obecności (Wj 33:14–16); pozwalają na to, by krzyż uporał się z ich „ja” (1 J 3:8; Hbr 2:14; Rz 6:23; Ga 2:20).
- D. Bóg dał Gedeonowi trzystu mężów i uczynił ich jednym ciałem, symbolizowanym przez okrągły bochenek chleba jęczmiennego, który wtoczył się do obozu Madianitów na dowód ich porażki i Bożego zwycięstwa — Sdz 7:9–25:
1. Gedeon i jego mężowie poruszali się i działali razem w jednomyślności jako jeden człowiek, co oznaczało jedność w Duchu i życie codzienne w Ciele; byli razem zespoleni w zmartwychwstaniu, symbolizowanym przez jęczmień, którego ziarno dojrzewało w pierwszej kolejności (6:16; 2 Sm 21:9; Kpł 23:10; 1 Kor 15:20), żeby być jednym chlebem, symbolizującym kościół (10:17).

2. Myśl o tym, że kościół jest jednym chlebem, Paweł zaczerpnął ze Starego Testamentu, który wymienia ofiarę z pokarmów (Kpł 2:4–5); jesteśmy licznymi ziarnami (J 12:24), żebyśmy zostali zmieleni na przednią mąkę zaprawioną oliwą i stali się ciastem, chlebem, jakim jest kościół (1 Kor 12:24–25).
 3. Wszyscy współpracownicy i starsi powinni siebie nawzajem paść i kochać, żeby stanowić model życia Ciała, składający się z tych, którzy uczą się powściągać, scalać i być przekreślani, żeby czynić wszystko przez Ducha i udzielać Chrystusa sobie nawzajem ze względu na praktyczne życie Ciała — Rz 12:1–5; por. 2 Krn 1:10.
- E. Gedeon i jego trzystu mężów stoczyli bitwę i się trudzili, ale to całe zgromadzenie Izraela przegoniło wroga i zebrało plon, co oznacza, że kiedy zwyciężamy, całe Ciało zostaje ożywione aż Jahwe, który jest pokojem, Jahwe-szalom (Sdz 6:24) zakróluję na ziemi — 7:22–25; 8:1–4; Kol 1:24; Ps 128:5; Iz 32:17; 66:12.
- F. Kiedy Gedeon i jego mężowie ścigali królów madianickich, „mimo zmęczenia prowadzili dalej pościg” (Sdz 8:4b); ponieważ otrzymaliśmy Boże miłosierdzie, by usługiwać i żyć w rzeczywistości wiecznej Bożej ekonomii, nie zniechęcamy się (2 Kor 4:1, 16–18); możemy się trudzić aż będziemy wyczerpani, jednak nasz trud jest według Bożego działania, które działa w nas w mocy (Kol 1:28–29; 1 Kor 15:58).

III. Musimy zobaczyć, jakie głębsze znaczenie ma sekret porażki Gedeona:

- A. Po pierwsze, Gedeon nie był życzliwą osobą; zabił tych mieszkańców, którzy go nie wspierali (Sdz 8:16–17), przez co złamał szóste Boże przykazanie (Wj 20:13); Chrystus jako Boża życzliwość poprowadził nas do nawrócenia (Rz 2:4; Tt 3:4; Ef 2:7).

- B. Po drugie, oddawał się pożądaniom ciała (por. Ga 5:16; Rz 8:4) i nie nakładał żadnych ograniczeń na swe cielesne pożądania; wskazuje na to Księga Sędziów 8:30, która mówi nam, że Gedeon miał siedemdziesięciu synów, „gdyż miał wiele żon”; oprócz tego jego nałożnica, przebywająca w Sychem, również urodziła mu syna (w. 31); tym samym Gedeon złamał siódme przykazanie (Wj 20:14).
- C. Po trzecie, wprowadzcie Gedeon dobrze zrobił, odrzucając propozycję panowania nad ludem (Sdz 8:22–23), jednak pragnął od niego łupu (złotych kolczyków), przez co złamał dziesiąte przykazanie, a lud mu je oddał; zrobił efod ze złota, które przyjął od ludu, i stał się ten efod bożkiem dla dzieci Izraela (w. 24–27; Wj 32:1–4 i przyp. 1 do w. 2); w wyniku tego rodzina Gedeona i cała społeczność Izraela uległa zepsuciu.
- D. Księga Sędziów traktuje o radowaniu się dobrą ziemią, która jest typem Chrystusa; powodzenie, jakie odniósł Gedeon, wskazuje na zyskanie wspaniałej sposobności do radowania się Chrystusem, jednakże jego porażka wskazuje na utratę tej sposobności.

IV. Pobłażanie przez Gedeona pożądaniu seksualnemu i chciwość na złoto doprowadziły do bałwochwalstwa; chciwość jest bałwochwalstwem (Kol 3:5), a zarówno rozpusta, jak i chciwość powiązane są z oddawaniem czci bożkom (Ef 5:5); porażka, jaką on poniósł, pokazuje nam, że musimy sprawować ścisłą kontrolę nad sobą w sprawach dotyczących współżycia płciowego i bogactwa:

- A. Nawet król Salomon, otoczony chwałą w królestwie Izraela wraz z przepychem tego królestwa u szczytu jego potęgi (1 Krl 4:34; 8:10–11), na początku bał się Boga i Go kochał, a na koniec stał się czcicielem bożków, do czego skłoniły go żony cudzoziemki (11:1–13; zob. przyp. 1 do w. 43).

- B. Po śmierci Gedeona degradację Izraela zapoczątkowało porzucenie Jahwe przez lud, jego Boga, i oddawanie czci bożkom Kananejczyków, co doprowadziło do pobłażania cielesnym pożądaniam; również syn nałożnicy Gedeona, Abimelek, zgładził siedemdziesięciu innych synów Gedeona, a jedynie Jotam, inny syn, uciekł – Sdz 8:33 – 9:57.
- C. Jotam odważnie wygłosił przypowieść o panowaniu Abimeleka jako panowaniu krzaka ciernistego w przeciwieństwie do tych, którzy przypominają drzewa oliwne, figowe i winorośle i którzy porzucają ambicję oraz stają się kanałami zaopatrzenia dla Bożego ludu (w. 8–13); Bóg odpłacił za zło (w. 14–55), które Abimelek wyrządził swemu ojcu, kiedy zgładził swoich siedemdziesięciu braci; i sprowadził na powrót całe zło mieszkańców z Sychem na ich głowy, i spadło na nich przekleństwo (9:56–57), jakie wypowiedział Jotam, syn Jerubbaala (Gedeona – 6:32).
- D. W odniesionym powodzeniu Gedeon złączył się z Bogiem, ale w poniesionej porażce – z szatanem; porzucić Boga i złączyć się z szatanem to przyłączyć się do głębszego ambitnego dążenia, jakie tkwi w złym – Iz 14:13–14.
- E. Nie mamy prawa rozchodzić się z Panem ani nie mamy żadnego powodu, by Go porzucać; musimy przyjmować Go, kochać, szanować, poważać, uważać, wywyższać i lgnąć do Niego, porzucając szatana bez reszty; wówczas będziemy błogosławieni; błogosławiony jest każdy – naród, społeczeństwo, grupa i jednostka – którego Panem, Głową, Królem i Mężem jest Jahwe – Ps 33:12.

Poselstwo dziewiąte

Dzieci Izraela nie miały króla, a każdy czynił to, co było słuszne w jego własnych oczach

Wersety biblijne: Sdz 2:10–18; 3:7–15; 8:33–35; 10:6–7;
13:1; 17:5–6; 18:1, 30–31; 19:1; 21:25.

I. W okresie degradacji, w jakiej znalazł się Izrael, zapanował u niego chaos w rządach, oddawaniu czci i moralności – Sdz 3:7–15; 8:33–35; 13:1; 17:5–6; 18:30–31:

- A. Kiedy dzieci Izraela objęły w posiadanie ziemię, swoje dziedzictwo, nie posłuchały Bożego nakazu całkowitego wypędzenia i zniszczenia siedmiu plemion, zamieszkujących Kanaan – 1:27–36.
- B. Wskutek tego dzieci Izraela służyły własnym bogom, czyniąc w ten sposób zło w oczach Pana – 2:10–18.
- C. Dzieci Izraela porzuciły Pana Boga swoich ojców, który wyprowadził ich z ziemi egipskiej, i poszły za bogami okolicznych ludów; kłaniały się tym bogom i pobudzały Jahwe do gniewu – 10:6–7.
- D. Bóg wydał ich w ręce łupieżców i sprzedał w ręce ich wrogów, tak że nie potrafili się im przeciwstawić; do kądkolwiek poszli, ręka Pańska była przeciwko nim na ich nieszczerście – 2:11–15.
- E. Wiek sędziów można uznać za najmroczniejszy okres w dziejach Izraela; był to również tragiczny okres.
- F. W owym czasie u dzieci Izraela wybuchały bunty przeciwko Bogu, dochodziło do bałwochwalstwa (rozdz. 17 – 18), konfliktów wewnętrznych (rozdz. 9), międzyplemiennej wrogości i sporów (rozdz. 20 – 21), rozpusty (rozdz. 19), nieprzyzwoitości, brutalnych zabójstw oraz wszelkiego rodzaju złych czynów.

II. „W owych dniach nie było króla w Izraelu. Każdy czynił to, co było słuszne w jego własnych oczach” – 21:25:

- A. Kiedy lud Izraela powiedział, że nie było wśród nich króla, oznaczało to, że odrzucił Boga i Jego status oraz nie uznał Jego urzędu królewskiego – 17:6; 18:1; 19:1.
- B. Wprawdzie Boży przybytek stał w Szilo, a arcykapłan nosił urim i tummim, jednak w Izraelu nie sprawowano rządów ani zarządzania, ponieważ lud odrzucił Boga jako swego Króla i Jego status; w Księdze Sędziów zatem brak Bożego wyrazu – 18:31; Wj 28:30, przyp. 1.
- C. Ponieważ w okresie sędziów nie było króla w Izraelu, dzieci Izraela czyniły to, co było słuszne w ich własnych oczach, wskutek czego wkradła się między nich zgnilizna i zepsucie – Sdz 17:6; 18:1; 19:1; 21:25:
 - 1. Mojżesz powiedział ludowi Izraela, że kiedy wejdą oni do dobrej ziemi, nie powinni czynić tego, co słuszne w ich własnych oczach, a niesłuszne w oczach Boga – Pwt 12:8–14.
 - 2. Szatan sprawił, że lud Izraela czynił to, co było słuszne w jego własnych oczach, że panowało wśród niego bezprawie i że był on bezbożny, a także odrzucał Boże ograniczenia; objawia to Księga Sędziów 17 – 18; 19:1 i 21:25.
 - 3. Dzisiaj chrześcijanie często mówią, że coś jest dla nich właściwe lub niewłaściwe; żyć w taki sposób to czynić to, co słuszne w naszych własnych oczach.
 - 4. To okropne, kiedy czynimy to, co słuszne w naszych własnych oczach; musimy czynić to, co słuszne w oczach Boga – Pwt 12:8.
- D. Kiedy nie było króla w Izraelu, nie była sprawowana władza i lud czynił to, co mu się podobało; taki właśnie stan rzeczy panuje w obecnym niegodziwym wieku,

zarówno w świecie, jak i w chrześcijaństwie jako religijnym systemie — Ef 2:2, 12.

- E. W Pańskim odzyskiwaniu musimy uwolnić się od bezprawia przedstawionego w Księdze Sędziów i żyć poddani rządowi Boga w Jego królestwie i wypełniać Jego wolę — Tt 2:14; Ga 1:4; Mt 6:10.

III. Bóg jest Królem wieków, Tym, który ma absolutną władzę na wieki i nigdy się nie zmienia — 1 Tm 1:17:

- A. Bóg, w którego wierzymy i któremu służymy, i który się nam udziela, jest Królem wieków, Królem wieczności — w. 17; 2 Kor 13:13.

- B. Chrystus narodził się na to, żeby być Królem, Władcą, który będzie pasł Boży lud, i jest teraz Królem królów oraz Panem panów — Mt 2:2, 6; Obj 19:16; 17:14:

1. Jako Król, Chrystus jest Jahwe Bogiem, a także człowiekiem — Ps 24:8, 10.
2. Musimy zdawać sobie sprawę z tego, że Chrystus jest naszym Królem i króluje w naszych sercach, i uznawać Jego władzę królewską w kościołach miejscowych, gdzie żyjemy poddani tej władzy — Ef 3:17; 1 Tm 3:15; 6:15.
3. Chrystus przyjdzie jako Król chwały — Jahwe zastępów, zwieńczony Trójjedyny Bóg, ucieleśniony w zwycięskim i przychodzącym Chrystusie, który będzie królował w wiecznym Bożym królestwie — Ps 24:7–10.
4. Chrystus będzie sprawował rządy na tronie Dawida nad swoim królestwem wpraw w okresie tysiąclecia, a potem w nowym niebie i nowej ziemi na wieczność — Iz 9:6; Łk 1:33, przyp. 1.
5. „I tron będzie utwierdzony dzięki czulej życzliwości; zasiądzie na nim w prawdzie, w namiocie Dawida” — Iz 16:5:

- a. Chrystusowe królowanie w namiocie Dawida oznacza pociechę, zachętę i przywrócenie do właściwego stanu.
- b. Tron Chrystusa zostanie utwierdzony w czułej życzliwości, tkliwości, i zasiądzie On na nim w prawdzie, czyli w prawdziwości i wierności – w. 5.
- c. Jeśli pozwolimy Chrystusowi w nas królować i zaprowadzać królestwo z czułą życzliwością, prawdziwością, wiernością, prawością i sprawiedliwością, staniami się w tych cnotach tacy sami jak On – w. 5.

IV. Musimy zostać wyratowani od bezprawia i tego, żeby go nie dokonywać, a czynić to, co jest słuszne w oczach Boga, dzięki okazywaniu posłuszeństwa zasadzie, jakiej podporządkowana jest służba Bogu – Tt 2:14; Mt 7:21–23:

- A. Czynienie tego, co jest słuszne w naszych własnych oczach, to bezprawie – Sdz 21:25:
 - 1. „Grzech jest bezprawiem”; bezprawie zatem jest grzechem lub, na odwrót, grzech jest bezprawiem – 1 J 3:4:
 - a. W Pierwszym Liście Jana 3:4 „bezprawie” czy też być bez prawa to być bez zasady Bożego władania nad człowiekiem, nie podlegać tej zasadzie.
 - b. Grzeszyć to być bez prawa, wykraczać przeciw niemu.
 - c. W Bożych oczach grzeszy ten, kto działa zgodnie z własną naturą i tym, co sam obmyślił, postępując według własnej woli i buntując się przeciwko Bożej władzy.
 - d. Bezprawie nie uznaje Bożej władzy i się jej nie poddaje.
 - e. Praktykować bezprawie to prowadzić życie, które narusza zasadę Bożego władania nad czo-

wiekem i jej nie podlega; obecny wiek jest pełen bezprawia i buntu.

- f. Kiedy panuje bezprawie, człowiek nie tylko buntuje się przeciwko władzy, lecz również działa tak, jakby nie było prawa.
 2. Aby oczyścić dla siebie szczególny lud, będący Jego szczególną własnością, Chrystus dał samego siebie za nas, aby nas odkupić od wszelkiego bezprawia — Tt 2:14.
- B. „Nie każdy, kto Mi mówi: Panie, Panie, wejdzie do królestwa niebios, lecz ten, kto wykonuje wolę mojego Ojca, który jest w niebiosach” — Mt 7:21:
1. Aby zostać zbawionym, wystarczy wezwać Pana, lecz aby wejść do królestwa niebios, musimy także wykonywać wolę niebiańskiego Ojca — Rz 10:13; 12:2; Mt 12:50; Ef 5:17; Kol 1:9.
 2. Skoro wejście do królestwa niebios wymaga wykonywania woli niebiańskiego Ojca, wyraźnie różni się ono od wejścia do królestwa Bożego, które dokonuje się dzięki odrodzeniu — J 3:3, 5:
 - a. Wejście do królestwa Bożego zyskujemy za sprawą narodzin z boskiego życia — 1:12–13; 3:5–6.
 - b. Wejście do królestwa niebios zyskujemy za sprawą tego, że żyjemy tym boskim życiem na co dzień — Mt 7:21; 12:50.
- C. Pan Jezus zganił tych, którzy prorokowali, wypędzali demony i w Jego imieniu dokonywali wielu przejawów mocy, ponieważ jako ci, którzy dokonywali bezprawia, czynili to wszystko z siebie, a nie z posłuszeństwa okazanego Bożej woli — 7:23:
1. We wszechświecie obowiązują dwie zasady — zasada Bożej władzy i zasada szatańskiego buntu — Dz 1:7; Iz 14:13–14:

- a. Nie możemy z jednej strony służyć Bogu, a z drugiej obierać drogi buntu; musimy odwracać się od zasady bezprawia i odrzucać drogę buntu — Mt 28:18; Jud 11.
 - b. Służba Bogu bezpośrednio łączy się z Jego władzą; jeśli nie poradzimy sobie ze sprawą władzy, napotkamy problemy w każdej dziedzinie naszej służby.
2. Niech Pan zachowa naszą służbę, tak by podlegała zasadzie uległości wobec Bożej władzy i woli Ojca — Dz 1:7; Mt 7:21; 12:50.

V. Chaos w rządach, oddawaniu czci i moralności, opisany w Księdze Sędziów, przedstawia szatański chaos w starym stworzeniu — Rdz 3:1–5; Obj 20:10 — 21:4:

- A. Wszechświat znajduje się w stanie chaosu; chaos ten jest źródłem cierpienia, jakie trapi dzisiaj świat; dopóki ten chaos trwa w stworzeniu, dopóty będą na świecie cierpienia — Rz 8:18–22.
- B. Historia wszechświata jest historią Bożej ekonomii i szatańskiego chaosu — Rdz 1:1–2, 26; Obj 20:10 — 21:4:
 1. Szatan, diabeł jest źródłem i pierwiastkiem niegodziwego chaosu — Mt 16:23; Obj 2:9–10; 2 Kor 2:11; 1 P 5:8.
 2. Sam Bóg jest boską ekonomią i wszedł w nas jako zarządzanie, porządek i plan, żeby we wszystkim zapanował ład — Ef 1:10; 3:10.
 3. W Biblii i w naszym doświadczeniu szatański chaos zawsze towarzyszy boskiej ekonomii i tak naprawę pomaga Bożej ekonomii — w. 9.
- C. Jako ci, którzy żyją pośród chaosu, buntu i bezprawia, musimy mieć jasną wizję Bożej ekonomii — Ps 2:1–6; Prz 29:18a; Ef 3:9:

1. Wizja ta musi nami rządzić, sprawować nad nami kontrolę i nami kierować — Dz 26:19.
 2. Musimy być silni i niezachwiani w wizji Bożej ekonomii, wiecznej Bożej woli — Ef 1:10; 3:9; Obj 4:11; 1 Kor 15:58; Hbr 12:28.
- D. Zwycięzcy pokonują szatański chaos w starym stworzeniu i realizują boską ekonomię dla nowego stworzenia — 1 Tm 1:4; Ef 1:10; 3:9–10; 2 Kor 5:17; Ga 6:15:
1. Zwycięzcy nie zostają wybawieni od szatańskiego chaosu; przeciwnie, podbijają ten destruktywny szatański chaos i tryumfują w konstruktywnej boskiej ekonomii — 1 Tm 1:3–4, 19–20; 4:1–2; Tt 3:10; 2 Tm 1:15; 4:8.
 2. Kiedy zwycięzcy doznają cierpień wskutek chaosu, dają się „umacniać w łasce, która jest w Chrystusie Jezusie” (2:1), i są w stanie opowiadać się za boską ekonomią i przejawiać ją w swoim życiu — 1:10–15; 3:14–17; 4:2, 5, 7, 18.

Poselstwo dziesiąte

**Rut wybiera cel,
korzysta z przysługującego jej prawa,
szuka odpoczynku i otrzymuje nagrodę
ze względu na Bożą ekonomię**

Wersety biblijne: Rt 1 – 4.

- I. Księga Sędziów to księga o żalonych dziejach Izraela, mrocznych i nikczemnych; Księga Rut, dodatek do Księgi Sędziów, to wspaniała historia pewnej pary, jasna i aromatyczna; główna bohaterka tej historii, Rut, jest niczym lilia, która wyrasta z ciemnego krzewu, i niczym jasna gwiazda, która świeci w ciemną noc – Rt 1 – 4.**
- II. Rozdział pierwszy Księgi Rut mówi o odstąpieniu przez Elimeleka od odpoczynku w Bożej ekonomii (w. 1–2), powrocie Noemi do tego odpoczynku (w. 3–7, 19–22) i wybraniu przez Rut swojego celu (w. 8–18):**
 - A. Księga Rut to księga o odpoczynku; odpoczynkiem szabat jest Chrystus jako nasz odpoczynek, przedstawiony w formie typu przez dobrą ziemię Kanaan – Pwt 12:9; Hbr 4:8–9:**
 - 1. Bóg odpoczął siódmego dnia, ponieważ osiągnął to, czego pragnął; ma w swym sercu pragnienie: mieć na ziemi człowieka, który będzie Go wyrażał w Jego obrazie i reprezentował, sprawując Jego panowanie – Rdz 1:26–28; Rz 8:28–29; 2 Kor 3:18; Rz 5:17, 21; Obj 5:9–10; 22:5.
 - 2. W Starym Testamencie dobra ziemia była odpoczynkiem, ponieważ można tam było zbudować świątynię; świątynia ta była ostatecznym zwieńczeniem wejścia dzieci Izraela do dobrej ziemi; dzięki

tej świątyni Bóg mógł mieć swój wyraz i reprezentację, służące Jego królestwu, rządowi i zarządzaniu — 1 Krl 8:1–11.

3. Chrystus jest dla świętych odpoczynkiem na trzech etapach:

- a. W wieku kościoła niebiański Chrystus, Ten, który wyraził Boga, reprezentował Go i zaspokoił i który odpoczywa od swojego dzieła i siedzi po prawej ręce Boga w niebiosach, jest dla nas odpoczynkiem w naszym duchu; jako nasz odpoczynek jest naszym doskonałym pokojem i pełnym zaspokojeniem — Mt 11:28–29.
 - b. W tysiącletnim królestwie po usunięciu szatana z ziemi (Obj 20:1–3) Chrystus i zwycięscy święci wyrażą Boga, będą Go reprezentowali i przyniosą Mu zaspokojenie; wówczas Chrystus oraz królestwo będą pełniejszym odpoczynkiem dla zwycięskich świętych, którzy będą Jego współkrólami (w. 4, 6) i będą mieli udział w Jego odpoczynku i cieszyli się nim.
 - c. W nowym niebie i nowej ziemi, po poddaniu sobie wszystkich wrogów, w tym śmierci, ostatniego wroga (1 Kor 15:24–27), Chrystus, jako Ten, który wszystko podbija, będzie dla wszystkich odkupionych przez Boga ludzi najpełniejszym odpoczynkiem na wieki.
- B. To, że Elimelek opuścił dobrą ziemię, oznacza, iż odstąpił od odpoczynku w Bożej ekonomii, i tym samym odciął od niej siebie; odstąpił od Betlejem, miejsca, w którym miał się urodzić nadchodzący Chrystus (Mi 5:1; Łk 2:4–7), znajdującego się na terenach Judy, najlepszej części dobrej ziemi (Rdz 49:8–10; Wj 3:8b; Pwt 8:7–10), na rzecz Moabu, bałwochwalczego kraju (Sdz 10:6).

- C. Powrót Noemi do Ziemi Świętej był powrotem do odpoczynku w Bożej ekonomii z Moabu, bałwochwalczego kraju, na tereny Judy, ziemi Immanuela (Iz 8:8); Noemi przybyła do Betlejem, gdzie urodził się Chrystus (Rt 1:19a, 22b); powróciła z Rut, synową, którą dał jej Bóg w celu realizacji swojej ekonomii dotyczącej Chrystusa (w. 22a).
- D. Rut wybrała cel, jakim było uczestnictwo z Bożymi wybranymi w radowaniu się Chrystusem, i stała się ważnym Jego przodkiem, który pomógł w narodzeniu się Chrystusa w ludzkości; w ten sposób wybrała Boga i Jego królestwo w celu realizacji Bożej ekonomii dotyczącej Chrystusa — Mt 1:5–6.

III. Rozdział drugi Księgi Rut mówi o Rut jako o tej, która powróciła do Boga ze swego pogańskiego podłoża i skorzystała z prawa do uczestnictwa w bogatych płodach dziedzictwa Bożych wybranych:

- A. Ponieważ Rut miała potrójny status: przybysza, biedaka i wdowy, skorzystała z przysługującego jej prawa do zbierania pokłosa; kiedy zbierała pokłosie, nie zebrała, lecz miała do tego prawo.
- B. Boży przepis w kwestii żniw mówił, że Jahwe pobłogosławi dzieci Izraela, jeśli zostawią one na narożnikach pól pokłosie dla ubogich, przybyszów, sierot i wdów — Kpł 23:22; 19:9–10; Pwt 24:19.
- C. Boaz okazał posłuszeństwo temu przepisowi i tym samym zaświadczył o swej wielkiej wierze w Jahwe; zgodnie z Bożą suwerennością przepis ten napisano jakby dla jednej osoby — Rut.
- D. Tak jak Rut miała prawo do radowania się płodami dobrej ziemi po przybyciu do niej, tak i my mamy prawo do radowania się Chrystusem jako naszą dobrą ziemią po uwierzeniu w Niego; to, że Rut skorzysta-

ła z przysługującego jej prawa do pozyskania i posiadania płodów dobrej ziemi, oznacza, że po uwierzeniu w Chrystusa i organicznym połączeniu się z Nim w naszym „połączonym” duchu (Rz 8:16; 1 Kor 6:17) musimy zacząć za Nim podążać, żeby Go zyskiwać, posiadać, doświadczać i Nim się radować (Flp 3:7–16).

E. Księga Rut przedstawia sposób, pozycję, kwalifikacje i prawo grzeszników do uczestnictwa w Chrystusie i radowania się Nim; zgodnie z Bożym zarządzeniem, nam, którzy uwierzyliśmy w Chrystusa, nadano odpowiednie kwalifikacje i pozycję do tego, by korzystać z prawa do radowania się Chrystusem (Kol 1:12; Obj 2:7; 22:14).

F. Księga Rut pod względem narracji jest uroczą, poruszającą, przekonującą i poskramiającą; w drugim rozdziale tej aromatycznej historii ukazane są cztery typy:

1. Boaz, bogaty w majątek (w. 1), przedstawia w formie typu Chrystusa, który jest bogaty w boską łaskę (2 Kor 12:7–9).
2. Pole w obiecanej przez Boga dobrej ziemi (Rt 2:2–3) przedstawia w formie typu wszechzawierającego Chrystusa, który jest źródłem wszelkich duchowych i boskich płodów, przynoszących Bożym wybranym zaopatrzenie w życie (Flp 1:19–21a).
3. Jęczmień i pszenica (Rt 2:23) przedstawiają w formie typu Chrystusa, który jest materiałem do wytwarzania pokarmu zarówno dla Boga, jak i Jego ludu (Kpł 2; J 6:9, 33, 35).
4. Rut, Moabitka, pogańska grzesznica, wyobcowana od Bożych obietnic (Pwt 23:3; por. Ef 2:12), której udzielono prawa do uczestnictwa w pokłosiu po żniwach Bożych wybranych, przedstawia w formie typu pogańskie „psy”, mające przywilej uczestnictwa

w Chrystusie jako okruchach spod stołu, pochodzących z działu dzieci wybranych przez Boga (Mt 15:21–28 i przyp. 1 do w. 27).

IV. Rozdział trzeci Księgi Rut mówi o poszukiwaniach przez Rut odpoczynku:

- A. „Potem Noemi, jej teściowa, powiedziała do niej: Moja córko, czy nie powinnam ci szukać odpoczynku, abys się dobrze miała?” — w. 1:
1. Noemi zdawała sobie sprawę z tego, że właściwą osobą na męża dla Rut był Boaz; dlatego podjęła się roli pośrednika, żeby popchnąć Rut do małżeństwa.
 2. Prawdziwi słudzy Nowego Testamentu są jak Noemi w tym, że pobudzają wierzących w Chrystusa do kochania Go jako swego Oblubieńca, żeby obrali Go oni za swego Męża — 2 Kor 11:2; Obj 19:7; 21:9–10.
 3. Zaznamy odpoczynku jedynie wtedy, kiedy obierzemy Chrystusa za swojego Męża; musimy znać Go jako swego Męża i obierać Go za kogoś takiego, żyjąc z Nim w najbliższym i najserdeczniejszym kontakcie — 1 Kor 2:9; por. 16:22.
 4. Jeśli poślubimy Chrystusa, obierając Go za swego Męża, nasze życie się odmieni; zdamy sobie sprawę z tego, że musimy okazywać mu małżeńską wierność, i nauczymy się, jak radować się Chrystusem jako swoim życiem i swoją osobą, postępując i zachowując się w jedności z Nim — 2 Kor 2:10.
- B. Przybywszy do dobrej ziemi i skorzystawszy z prawa do radowania się jej bogatymi płodami, Rut wciąż potrzebowała domu, żeby zaznać odpoczynku; taki odpoczynek mogła uzyskać jedynie dzięki małżeństwu:
1. Możemy być zbawieni i kochać Pana, ale żeby mieć dom dający nam odpoczynek, musimy poślubić Pana Jezusa, obierając Go za swego Męża, i razem z Nim żyć w kościele, który jest naszym domem — Rz 7:4; 2 Kor 11:2; Ef 5:25–27.

2. Chrystus, nasz Mąż, i kościół, nasz dom, tworzą dla nas kompletną całość, dzięki której możemy zaznać właściwego i odpowiedniego odpoczynku (w. 32).
- C. Jeśli rozważymy to w świetle Ewangelii Mateusza 1:5–6 i 16, dojdziemy do wniosku, że poszukiwanie przez Rut odpoczynku służyło tak naprawdę przedłużeniu rodowodu, by sprowadzić na świat Chrystusa.
- D. Boaz powiedział Rut: „choć [..] jestem krewnym, to jednak istnieje bliższy ode mnie krewny” – Rt 3:12:
 1. W tym wersecie pierwszy krewny męża Rut, jej najbliższy krewny, przedstawia w formie typu naszego naturalnego człowieka, który nie może nas wykupić i nas nie wykupi z zadłużenia (z grzechu), jakie ma nasz stary człowiek (4:1–6).
 2. Boaz, drugi krewny męża Rut, przedstawia w formie typu Chrystusa, który wziął udział we krwi i w ciele (Hbr 2:14), żeby być naszym Krewnym, i który może nas odkupić z grzechu, odzyskać utracone prawo, jakie nasz naturalny człowiek miał w Bożym stworzeniu, być naszym nowym Mężem w Jego boskim organicznym związku z nami i wziąć nas za swoją odpowiedzialność przez wzgląd na swój przyrost (Rt 4:7–13).

V. Rozdział czwarty Księgi Rut mówi o otrzymaniu przez Rut nagrody ze względu na Bożą ekonomię:

- A. W ramach nagrody służącej Bożej ekonomii Rut zyskała odkupieńczego męża, który przedstawia w formie typu Chrystusa jako odkupieńczego Męża wierzących; teraz jako wierzący w Chrystusa mamy Męża, który jest naszym wiecznym, obecnym i codziennym Odkupicielem i który nas ratuje, zbawia i wybawia z wszelkich kłopotów.
- B. Prócz zyskania odkupieńczego męża Rut została też wykupiona z zadłużenia jej zmarłego męża (w. 1–9);

stanowi to typ odkupienia wierzących z grzechu ich starego człowieka:

1. W świetle Listu do Rzymian 6:6 i 7:2–4 zmarły mąż, nasz stary mąż, jest naszym starym człowiekiem; Bóg stworzył nas, żebyśmy byli Jego żoną, ale my zbuntowaliśmy się przeciwko Niemu; zostawiliśmy Go i sami zajęliśmy pozycję należną mężowi.
 2. Nasz grzeszny mąż obciążył nas licznymi długami, jednak w dniu, w którym poślubiliśmy Chrystusa, otrzymaliśmy Męża, który jest naszym wszechmocnym, wszechpotężnym Odkupicielem; wszyscy potrzebujemy, żeby Chrystus był dla nas takim Mężem, i powinniśmy stale przychodzić do Niego i po prostu mówić: „Panie Jezu, potrzebuję Cię”.
- C. Innym aspektem nagrody Rut jest to, że stała się ona kluczowym przodkiem w rodowodzie, by doprowadzić do pojawienia się królewskiego domu Dawida w celu wydania na świat Chrystusa (Rt 4:13b–22; Mt 1:5–16); wskazuje to, że zdobyła wszechzawierający i wszechrozległy zysk wraz z pozycją i zdolnością do tego, by wprowadzić Chrystusa do rodu ludzkiego; dlatego jest ona ważnym ogniwem w łańcuchu zanoszącym Chrystusa do każdego zakątka ziemi.
- D. Rut nie tylko stała się kluczowym przodkiem w rodowodzie w celu wydania Chrystusa na świat, lecz także przedłużyła linię ludzkości stworzonej przez Boga, żeby Chrystus mógł się wcielić; Jego wcielenie było kwestią Jego wyjścia z wieczności i wejścia w czas oraz wniesienia boskości w człowieczeństwo:
1. Każdy dzień naszego chrześcijańskiego życia powinien stanowić przedłużenie Chrystusowego wcielenia, kiedy to wydajemy na świat Chrystusa, żeby rodził się On w innych, za sprawą usługiwania im przez nas Chrystusem jako Duchem — 2 Kor 3:6.

2. Aby tak się działo, wszyscy musimy przemawiać dla Chrystusa, wypowiadać Go i wpowiadać w innych; usługiwanie Chrystusem w ten sposób z pewnością zmieni nas i tych, o których się troszczymy, w sposób metaboliczny, co służy przeobrażeniu nas w Jego obraz — w. 18; 4:1.

Poselstwo jedenaste

Boaz i Rut, przedstawiający w formie typu Chrystusa i kościół

Wersety biblijne: Rt 1:16–17; 2:1–3, 13–16; 3:9, 12, 15; 4:1–17, 21–22.

I. Na początku i pod koniec tej części dziejów Izraela, przedstawionej w Księgach od Jozuego do Rut, widzimy dwie znaczące osoby, które przedstawiają w formie typu Chrystusa; te postacie to Jozue i Boaz, którzy oznaczają dwa aspekty jednej osoby – Joz 1:1; Rt 4:21–22:

- A. Na początku Jozue stanowi typ Chrystusa w tym, jak wprowadza wybrany Boży lud w błogosławieństwa zarządzane przez Boga; w świetle tego typu, Chrystus wprowadził nas do dobrej ziemi, wziął tę ziemię dla nas w posiadanie i przydzielił ją nam jako nasze dziedzictwo, którym możemy się radować; Chrystus zdobył dla nas dobrą ziemię, a na koniec sam jest dla nas tą dobrą ziemią, żebyśmy się nią radowali.
- B. Pod koniec Boaz stanowi typ Chrystusa jako naszego Męża, który przynosi nam zaspokojenie.

II. W Księdze Rut Boaz przedstawia w formie typu Chrystusa w następujących aspektach:

- A. Jako człowiek bogaty w mienie i szczodry w dawaniu (2:1, 14–16; 3:15) Boaz stanowi typ Chrystusa, którego boskie bogactwo jest niezgłębione i który dba o Bożych potrzebujących, udzielając im obfitego zaopatrzenia (Ef 3:8; Łk 10:33–35; Flp 1:19).
- B. Jako krewny (Rt 2:3; 3:9, 12), który wykupił utracone prawo do majątku Machlona i wziął wdowę po nim, Rut, za żonę w celu wzbudzenia niezbędnych dziedziców (4:9–10, 13), Boaz stanowi typ Chrystusa, który odkupił kościół i uczynił go swoją odpowiedniczką, żeby mieć przyrost siebie (Ef 5:23–32; J 3:29–30).

C. W świetle Księgi Rut Boaz wykupił Rut i jej prawo pierworództwa; stała się ona zatem znakomitą przodkiem Chrystusa — 4:1–17, 21–22; Mt 1:5–6:

1. Jako bracia i Boazowie powinniśmy dbać o Chrystusowe prawo pierworództwa innych, a nie jedynie własne; innymi słowy powinniśmy dbać nie tylko o własne radowanie się Chrystusem, lecz także innych — Ef 3:2; 1 P 4:10–11; Mt 24:45–47.

2. Przypuśćmy, że część drogich wierzących w życiu kościoła staje się jak Rut i traci radowanie się prawem pierworództwa, radowanie się Chrystusem; w życiu kościoła musi być wielu Boazów, żeby tych drogich świętych na powrót przyprowadzić do radowania się Chrystusem.

3. Księga Rut mówi nam, że był inny krewny bliższy Rut niż Boaz, lecz był on egoistą; dbał jedynie o własne prawo pierworództwa:

a. Niektórzy bracia powinni dbać o tych, którzy są jak ubogie Ruty w życiu kościoła, lecz są oni egoistami pod względem duchowego radowania się Chrystusem — Ez 34:2–23.

b. Ktoś, kto jest prawdziwym Boazem i jest bogaty w radowanie się Chrystusem, poniesie koszt wprowadzania takich świętych w pełne radowanie się Chrystusem; dzięki pasieniu innych w taki sposób będzie miał jeszcze więcej radości z Chrystusa, największą radość z Niego; dzień po dniu powinniśmy dbać o radowanie się Chrystusem innych — Prz 11:25; Dz 20:35; 1 P 5:1–4.

D. Ci, którzy stają się jak Boaz, są filarami w życiu kościoła (jeden z filarów w świątyni nosił nazwę „Boaz” — 1 Krl 7:21); w Piśmie Świętym filar jest znakiem, świadectwem Bożego budowania za sprawą

przeobrażenia dokonującego się podczas praktykowania życia Ciała — Rdz 28:22a; 1 Krl 7:15–22; Ga 2:9; 1 Tm 3:15; Obj 3:12; Rz 12:2; Ef 4:11–12:

1. Ci, którzy są filarami w życiu kościoła, są nieustannie poddani Bożemu sądowi (brąz), uświadamiając sobie, że są ludźmi w ciele, którzy nie zasługują na nic innego, jak tylko śmierć i pogrzeb — Ps 51:7; Wj 4:1–9; Rz 7:18; Mt 3:16–17:
 - a. Musimy osądzać samych siebie i uznawać, że jesteśmy niczym i nadajemy się jedynie na ukrzyżowanie; czymkolwiek jesteśmy, jesteśmy tym za Bożą łaską i to nie my się trudzimy, ale Boża łaska — 1 Kor 15:10; Ga 2:20; 1 P 5:5–7.
 - b. Powodem zarówno podziałów, jak i bezowocności pośród wierzących jest to, że nieobecny jest brąz, że nie ma niczego z Bożego sądu; zamiast tego obecne są pycha, chwalenie się, bronienie, samousprawiedliwianie, samoaprobata, wymówki, przeświadczenie o własnej sprawiedliwości, potępianie innych i korygowanie ich zamiast pasienia ich i poszukiwania — Mt 16:24; Łk 9:54–55.
 - c. Kiedy będziemy kochali Pana i doświadczali Go jako człowieka z brązu (Ez 40:3), stanie się On nadzwyczajną miłością, bezgraniczną wyrozumiałością, niezrównaną wiernością, całkowitą pokorą, największą czystością, najwyższą świętością i sprawiedliwością oraz naszą jasnością i prawością — Flp 4:5–8.
2. Na głowicach filarów świątynnych sporządzono „siatki na kształt krat i wieńce na kształt łańcuchów”; oznaczają one złożone i skomplikowane sytuacje, w których święci, będący filarami w Bożej budowli, żyją i niosą odpowiedzialność — 1 Krl 7:17; 2 Kor 1:12; 4:7–8.

3. Na wierzchołkach głowic osadzone były lilie i granaty – 1 Krl 7:18–20:
 - a. Lilie oznaczają życie wiary w Boga, prowadzenie życia, w którym na co dzień żyjemy przez to, czym jest dla nas Bóg, a nie przez to, czym jesteśmy my sami; brząz oznacza „nie ja”, a lilia – „lecz Chrystus” – Pnp 2:1–2; Mt 6:28, 30; 2 Kor 5:4; Ga 2:20.
 - b. Granaty w wieńcach na głowicach oznaczają pełnię, obfitość i piękno oraz wyraz bogactwa Chrystusa jako życia – Flp 1:19–21a; Ef 1:22–23; 3:19.
 - c. Dzięki przekreślającemu działaniu siatki oraz ograniczeniom nakładanym przez łańcuch możemy prowadzić czyste, proste życie, w którym pokładamy ufność w Bogu, żeby wyrażać bogactwo boskiego życia Chrystusa ze względu na Bożą budowlę w życiu.

III. W tej jasnej i aromatycznej historii Rut przedstawia w formie typu kościoła w następujący sposób:

- A. Rut – kobieta w Adamie w Bożym stworzeniu i Moabitka (grzesznica) w upadku człowieka, która stała się przez to starym człowiekiem, mającym te dwa aspekty – stanowi typ kościoła przed jego zbawieniem jako ludzi w Bożym stworzeniu i grzeszników w upadku człowieka, co stanowi dwa aspekty „naszego starego człowieka” – Rz 6:6.
- B. Rut – wdowa po zmarłym mężu, wykupiona przez Boga, który uregulował zadłużenie jej zmarłego męża, żeby odzyskać utracone prawo do jego mienia (Rt 4:9–10) – stanowi typ kościoła wraz z jego starym człowiekiem jako ukrzyżowanym mężem (Rz 7:4a; 6:6), odkupionym przez Chrystusa, który usunął grzech starego człowieka (J 1:29), żeby odzyskać utracone

prawo upadłego naturalnego człowieka, stworzonego przez Boga (Rdz 1:26; Iz 54:5).

- C. Rut, po wykupieniu przez Boaza i staniu się dla niego nową żoną (Rt 4:13), stanowi typ kościoła, który stał się odpowiedniczką Chrystusa (w. 29a; Rz 7:4), po tym, jak został on zbawiony za sprawą odrodzenia jego naturalnego człowieka (J 3:6b).
- D. Rut, która dokonała wyboru, że pójdzie za Noemi do ziemi Izraela (Rt 1:16–17), i która połączyła się z Boazem, stanowi typ pogańskich grzeszników przytwierdzonych do Chrystusa (2 Kor 1:21), żeby mogli oni mieć udział w dziedzictwie Bożej obietnicy (Ef 3:6).

IV. Obraz ukazujący Boaza (przedstawiającego w formie typu Chrystusa jako naszego nowego Męża) i Rut (przedstawiającej w formie typu kościół z jego starym człowiekiem jako jego ukrzyżowanym mężem) Paweł opisuje w Liście do Rzymian 7:1–6:

- A. W Bożym stworzeniu człowiek zajmował pierwotnie pozycję należną żonie; Księga Izajasza 54:5 mówi, że Bóg nasz Stwórca jest naszym Mężem; jako żona dla Boga musimy być od Niego zależni i obierać Go za swoją Głowę.
- B. Kiedy człowiek upadł, obrał inną pozycję, przyjął dla siebie pozycję zajmowaną przez starego człowieka (czyli naszą istotę, którą stworzył Bóg, ale która upadła w wyniku grzechu); człowiek stworzony przez Boga był żoną, upadły człowiek zaś stał się od Niego niezależny i uczynił siebie głową, czyli mężem.
- C. Skoro nasz stary człowiek, czyli stary mąż, został ukrzyżowany z Chrystusem (Rz 6:6), zostaliśmy uwolnieni od jego prawa (7:2–4) i złączyliśmy się z nowym Mężem, Chrystusem, Tym, który jest wiecznie żywy.
- D. My, wierzący, mamy podwójny status:

1. Mamy stary status upadłego starego człowieka, który opuścił pierwotną pozycję żony zależnej od Boga i obrał pozycję męża i głowy, niezależnych od Boga.
 2. Mamy nowy status odrodzonego nowego człowieka, przywróconego na pierwotną, właściwą pozycję prawdziwej żony Boga (Iz 54:5; 2 Kor 11:2–3), która jest od Niego zależna i obiera Go za swoją Głowę.
- E. Nie posiadamy już starego statusu męża, gdyż zostaliśmy ukrzyżowani (Ga 2:20; Rz 6:6); teraz mamy już tylko nowy status właściwej żony, w którym obieramy Chrystusa za swego Męża, i nie powinniśmy już dłużej żyć według starego człowieka, czyli nie obierać już dłużej starego człowieka za swego męża.
- F. W Liście do Rzymian 7:4 Paweł umieszcza razem pogrzeb i ślub; z jednej strony, zostaliśmy pogrzebani; z drugiej, zawarliśmy ślub; uśmiercono nas zgodnie z naszym starym statusem, żebyśmy poślubili innego zgodnie z naszym nowym statusem; zgodnie z nowym statusem poślubiliśmy Tego, którego wzbudzano z martwych, abyśmy przynosili owoc Bogu.
- G. Nasz stary człowiek, stary mąż, został ukrzyżowany z Chrystusem, abyśmy „mogli złączyć się z innym, z Tym, który został wzbudzony z martwych, abyśmy przynosili owoc Bogu” (w. 4); złączenie to świadczy o tym, że w naszym nowym statusie żony tworzymy z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu organiczny związek w osobie, imieniu, życiu i istnieniu.
- H. Ponieważ jesteśmy odrodzonym nowym człowiekiem i żoną dla Chrystusa, wszystko, czym jesteśmy i co robimy, wiąże się teraz z Bogiem, i wydajemy Boga jako owoc, przelewanie się, naszego życia; owoc ten jest przeciwieństwem owocu przynoszonego śmierci (w. 5), który wydawaliśmy poprzednio, będąc starym człowiekiem, starym mężem.

- I. Teraz jesteśmy złączeni ze zmartwychwstałym Chrystusem jako życiodajnym Duchem w naszym duchu; jest to złączenie Ducha z naszym duchem (8:16) w postaci jednego ducha (1 Kor 6:17):
1. Nasza cała istota powinna być skierowana i nastawiona na tego złączonego ducha — Rz 8:6b.
 2. Powinniśmy również żyć i postępować według tego złączonego ducha — w. 4.
 3. Kiedy tak żyjemy w tym złączonym duchu, możemy przejawiać w swoim życiu Ciało Chrystusa, żeby się stać zbiorowym wyrazem Chrystusa na chwałę Trójjedynego Boga — Ef 1:23; 3:21; 1 Kor 10:31; 1 P 4:11; Obj 21:10–11.

Obierać drogę życia w Pańskim odzyskiwaniu

Wersety biblijne: Rt 1:16–17, 20–21; 2:10–16;

3:1, 7–13; 4:9–15; Mt 7:13–14.

I. Trzy księgi: Jozuego, Sędziów i Rut, przedstawiają wyraźny obraz dwóch aspektów Bożego poruszania – Jego poruszania się w Duchu ekonomicznym, Duchu mocy, i Jego poruszania się w Duchu istotowym, Duchu życia – Sdz 13:25; 14:6; J 20:22; Dz 1:8; Rz 8:2:

- A. U Jozuego, Kaleba i wszystkich sędziów widzimy poruszanie się Boga w mocy na przykładzie Samsona jako tego, który poruszał się w Duchu mocy, a nie w Duchu życia – Sdz 14:6.
- B. W przeciwieństwie do tego Księga Rut to księga życia; księga ta nie ma za cel mówić nam o mocy, ale w pełni objawić nam rzeczy należące do życia na przykładzie Noemi, Rut i Boaza – 1:16–17, 20–21; 2:10–16; 3:1, 7–13; 4:9–15.
- C. W Pańskim odzyskiwaniu nie powinniśmy obierać drogi sędziów, żeby być potężni i wykonywać wielkie dzieło; jeśli obierzemy taką drogę, a nie drogę życia, to cokolwiek wykonamy, będzie pozbawione znaczenia.
- D. To niezwykle istotne, żebyśmy zobaczyli, iż jedynie życie może wydać na świat Chrystusa – Łk 1:35:
 - 1. Jedynie życie może wprowadzić Boga do ludzkości, zrodzić Chrystusa, służyć Nim i zaopatrzyć w Niego cały ludzki ród – Mt 1:18, 20–21.
 - 2. Tego dokonali Rut i Boaz, ludzie życia, którzy obrali drogę życia.

II. Zgodnie z boską i wieczną naturą życia Bożego, życie to jest jedynym życiem; jedynie to życie można uznać za życie – J 1:4; 10:10b; 11:25; 14:6:

- A. Życie jest tajemnicze, ponieważ jest nim sam Bóg — 1:1, 14; 5:26; Ef 4:18:
 - 1. Boskie życie można uznać za pierwszy i podstawowy przymiot Boga — w. 18; J 5:26; 1 J 5:11–12; Rz 8:2.
 - 2. Życie to zawartość Boga i Jego wypływanie; Boża zawartość to Jego istota, a Boże wypływanie to udzielanie się Go nam jako życie — Ef 4:18; Obj 22:1.
 - 3. Życie to Chrystus i życie to Chrystus, który w nas żyje i którego przejawiamy w swoim życiu — J 14:6; Kol 3:4; Ga 2:20; Flp 1:21a.
 - 4. Życie to Duch Święty — J 14:16–17; 1 Kor 15:45b; Rz 8:2; 2 Kor 3:6.
 - 5. Życie to przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg, który się nam udziela i w nas żyje — J 1:14; 7:37–39; 20:22; Rz 8:10, 6, 11.
- B. Zamyśl, jaki przyświecał Bogu przy stworzeniu człowieka na Jego obraz i według Jego podobieństwa, polegał na tym, żeby człowiek przyjął Go jako życie i dzięki temu stał się człowiekiem życia, Bogiem-człowiekiem, który wyraża Boga w Jego przymiotach — Rdz 1:26; 2:9.

III. Musimy wiedzieć, co oznacza drzewo poznania dobra i zła, i całkowicie odwrócić się od tego drzewa do drzewa życia — w. 9, 16–17:

- A. Drzewo życia oznacza Trójjedynego Boga w Chrystusie, udzielającego siebie swemu wybranemu ludowi jako życie w postaci pokarmu — w. 9.
- B. Nowy Testament objawia, że Chrystus stanowi wypełnienie figury, jaką jest drzewo życia — J 1:1, 4, 14; 11:25; 14:6; 15:1, 5:
 - 1. Ewangelia Jana 1:4, mówiąc o Chrystusie, oznajmia: „W Nim było życie”; odnosi się to do życia, którego symbolem jest drzewo życia.

2. Życie przedstawione w drugim rozdziale Księgi Rodzaju to życie wcielone w Chrystusie – 1 J 5:11–12; J 1:1, 4, 14.
 3. Jeśli połączymy ze sobą wersety 1:4 i 15:5 z Ewangelii Jana, uświadomimy sobie, że Chrystus, który sam jest życiem, jak również krzewem winnym, jest drzewem życia.
- C. Drzewo poznania dobra i zła oznacza szatana, który jest źródłem śmierci dla człowieka – Hbr 2:14:
1. Drzewo poznania dobra i zła oznacza również wszystko to, co jest poza Bogiem.
 2. Szatan, przebiegły, może posłużyć się wszystkim, co nie jest samym Bogiem, łącznie z dobrymi rzeczami, a nawet rzeczami biblijnymi i religijnymi, żeby wprowadzić śmierć do kościoła – Mt 16:18; Prz 16:25; 18:21.
- D. Rozdziały 4, 8, 9 i 11 Ewangelii Jana przedstawiają cztery przypadki ilustrujące zasadę życia w przeciwieństwie do dobra i zła:
1. Powinniśmy dbać nie o dobro czy zło, ale o życie – 4:10–14, 20–21, 23–24; 8:3–9; 9:1–3; 11:20–27.
 2. Najlepszym sposobem na rozeznanie czegoś jest rozeznanie tego według życia lub śmierci, a nie według tego, co właściwe czy niewłaściwe, dobre czy złe – Rz 8:6; 2 Kor 11:3.

IV. Chrystus jest naszym życiem – Kol 3:4:

- A. Życie Boże to życie Chrystusa, a życie Chrystusa stało się naszym życiem – w. 4; J 5:26:
1. To, że Chrystus jest naszym życiem, oznacza, że jest dla nas całkowicie subiektywny – 1:4; 14:6a; 10:10b; 1 Kor 15:45b; Rz 8:10, 6, 11.
 2. Nie można oddzielić człowieka od jego życia, gdyż jego życie to po prostu on sam; tak więc stwierdzenie, iż Chrystus jest naszym życiem, oznacza, że

Chrystus stał się nami oraz że dzielimy z Nim jedno życie i jedną codzienność — J 14:6a; Flp 1:21a.

B. To, że Chrystus jest naszym życiem, dobitnie wskazuje na to, że powinniśmy przyjmować Go jako życie i żyć Go na co dzień — Kol 3:4; J 6:57:

1. Chrystus musi być naszym życiem w praktyce i w doświadczeniu; codziennie potrzebujemy zbawienia w Jego życiu — Kol 3:4; 1 Kor 15:45b; Rz 5:10.
2. Nowy człowiek to samoistny wynik tego, że przyjmujemy Chrystusa jako swoje życie i Go żyjemy — Kol 3:3–4, 10–11.

V. Możliwe są dwie drogi dla naszego życia i dzieła przed Bogiem: droga, która prowadzi do życia, i droga, która prowadzi do zniszczenia — Mt 7:13–14:

A. Aby obrać drogę, która prowadzi do życia, musimy wejść przez wąską bramę, a potem iść ścieśnioną drogą — w. 13–14:

1. Wąska brama rozprawia się nie tylko z zewnętrznym prowadzeniem się, lecz także z wewnętrznymi pobudkami.
2. Stary człowiek, nasze „ja”, upadłe ciało, ludzkie koncepcje i świat z jego chwałą — wszystko to zostaje wykluczone; wejść może wyłącznie to, co odpowiada Bożej woli — w. 21; 12:50.
3. Najpierw musimy wejść przez tę wąską bramę, a potem kroczyć tą ścieśnioną drogą, którą idzie się przez całe życie i która prowadzi do życia — 7:14.
4. Słowo *życie* w Ewangelii Mateusza 7:14 oznacza stan nieskończonej szczęśliwości w królestwie, wypełniony wiecznym życiem Boga; dzisiaj życie to wyraża się w rzeczywistości królestwa, a w nadchodzącym wieku wyrazi się, gdy się ono ujawni — 19:29; Łk 18:30.

B. Szeroka droga odpowiada światowym systemom, gdyż zaspokaja naturalne gusta; gromadzi tłumy, zapewnia pracę człowiekowi i pozwala na realizację jego przedsięwzięć; zniszczenie, do którego prowadzi, odnosi się nie do zguby człowieka, ale do zniszczenia jego uczynków i dzieł — 1 Kor 3:15; Mt 13:31–33; Obj 2:13, 20; 17:4–5.

C. Droga Pańskiego odzyskiwania to droga życia, która prowadzi do żywej nagrody w życiu w ujawnieniu się królestwa niebios w nadchodzącym wieku — Ps 16:11; Jr 21:8; Mt 19:29; Łk 18:30; 1 Kor 3:13–15; 15:58.

VI. Musimy żyć przez odczucie życia — odczuwanie, świadomość boskiego życia w nas — Rz 8:6; Ef 4:18–19:

A. Źródłem odczucia życia jest boskie życie, prawo życia, Duch Święty, Chrystus, który w nas trwa, i Bóg, który w nas działa — Rz 8:2, 10–11; Flp 2:13.

B. Boskie życie to najwyższe życie, któremu towarzyszy najbogatsze, najsilniejsze i najgłębsze uczucie; uczucie to jest odczuciem życia — Ef 4:18.

C. Odczucie życia prowadzi nas, rządzi nami, sprawuje nad nami kontrolę i kieruje nami, co sprawia, że wiemy, czy żyjemy w życiu boskim czy w naturalnym i czy żyjemy w upadłym cielesnym czy w duchu — Rz 8:6.

VII. Musimy zwyciężać ataki śmierci przypuszczane na kościół i budować Ciało Chrystusa w Jego życiu zmartwychwstania — Mt 16:18; J 11:25; Ef 1:22–23; 4:16:

A. Dzięki Chrystusowemu życiu zmartwychwstania w naszym duchu możemy zwyciężać ataki śmierci przypuszczane na kościół — Mt 16:18; Dz 2:24; 2 Tm 1:10:

1. Już od Edenu Boży spór z szatanem dotyczy kwestii śmierci i życia — Rz 8:6, 10–11; Hbr 2:15.

2. Ewangelia Mateusza 16:18 pokazuje nam, z jakiego źródła przypuszczony zostanie atak na kościół – są nim bramy Hadesu, czyli śmierć; szatan ma na celu szczególnie to, by rozprzestrzeniać śmierć w kościele, a najbardziej w odniesieniu do kościoła obawia się oporu, jaki kościół stawia jego mocy śmierci – Obj 2:8, 10–11.
- B. Powinniśmy ćwiczyć się w duchu, żeby budować Ciało Chrystusa w Chrystusowym życiu zmartwychwstania – Ef 2:6, 21–22; 4:16; Obj 1:18; 2:8; Flp 3:10:
 1. Naturą kościoła jako Ciała Chrystusa jest zmartwychwstanie, a rzeczywistością zmartwychwstania jest Chrystus jako życiodajny Duch – J 11:25; Dz 2:24; Ef 1:19–23; 1 Kor 15:45b.
 2. Kiedy żyjemy przez boskie życie w nas, prowadzimy życie w zmartwychwstaniu w celu zbudowania Ciała Chrystusa – Flp 3:10–11; Ef 4:15–16; Kol 2:19; 3:15.

VIII. „My wiemy, że przeszliśmy ze śmierci do życia, ponieważ kochamy braci” – 1 J 3:14a:

- A. Śmierć pochodzi od diabła, Bożego wroga, szatana, którego symbolizuje drzewo poznania dobra i zła, przynoszące śmierć – Rdz 2:9, 17.
- B. Życie pochodzi od Boga, źródła życia, którego symbolizuje drzewo życia, dające życie – w. 9, 16–17.
- C. Śmierć i życie nie tylko pochodzą z dwóch źródeł, szatana i Boga, lecz także stanowią dwie esencje, dwa pierwiastki i dwie sfery – J 5:24.
- D. Przejść ze śmierci do życia to przejść ze źródła, esencji, pierwiastka i sfery śmierci do źródła, esencji, pierwiastka i sfery życia; wydarzyło się to w nas w chwili odrodzenia – 1 J 3:14a; J 3:3, 5, 15.
- E. My wiemy, czyli uświadamiamy sobie wewnątrz, że przeszliśmy ze śmierci do życia, ponieważ kochamy

braci; miłość (miłość Boga) względem braci jest tego mocnym dowodem — 1 J 3:14a:

1. Wiara w Pana to sposób na to, byśmy przeszli ze śmierci do życia; miłość względem braci to dowód na to, że przeszliśmy ze śmierci do życia — J 5:24; 1 J 3:14a.
2. Mieć wiarę to otrzymać życie wieczne; kochać to żyć przez życie wieczne i je wyrażać — J 3:15, 36; 1 J 3:11, 14–18; 4:7–12, 16, 19–21.

PYTANIA DO POSELSTW:

7.

1. W odniesieniu do głębszego znaczenia Ksiąg Jozuego, Sędziów i Rut, jak możemy współpracować z Panem, żeby Chrystus mógł stać się tym, czym powinien być? Złóżcie krótkie świadectwo dotyczące Chrystusa, który staje się Królem, Panem, Głową lub Mężem w waszym doświadczeniu.
2. Jaki znaczenie ma to, że Ewangelia Mateusza 1:1 przedstawia Chrystusa najpierw jako „syna Dawida”, a potem jako „syna Abrahama”?
3. Opisz to, jak okazywanie uległości wobec mężczyzny przez Deborę jako kobietę wpłynęło na przestrzeganie Bożego zarządzenia i zaprowadziło w całym Izraelu właściwy porządek poddany Bożemu królowaniu i zwierzchnictwu. Jak to się wiąże z tym, czego doświadczamy w życiu rodzinnym i życiu kościoła?
4. Jak mamy być uległymi?
5. Dlaczego w szesnastym rozdziale Listu do Rzymian większy nacisk się kładzie na siostry niż na braci i wymienia matkę, a nie ojców?

8.

1. Jakie głębsze znaczenie ma powodzenie odniesione przez Gedeona, walecznego Bożego wojownika?
2. Co widzimy w kwestii wyboru zwycięzców w relacji o Gedeonie?
3. Jakie głębsze znaczenie ma Gedeon i jego trzystu wojowników upodobnionych do „okrągłego jęczmiennego chleba”, który przetoczył się przez obóz Madianitów na dowód ich porażki i Bożego zwycięstwa?
4. Jakie głębsze znaczenie ma sekret porażki poniesionej przez Gedeona?
5. W jaki sposób rodzina Gedeona i cała społeczność Izraela uległy zepsuciu z powodu porażki Gedeona (w przeciwieństwie do tych, którzy są jak drzewo oliwne, drzewo figowe i winorośl w przypowieści Jotama)?

9.

1. Czego się dowiedziałeś odnośnie do dwóch głównych punktów Księgi Sędziów 21:25?
2. Wypowiedz krótkie słowo prorockie na podstawie punktów z planu: III B 1 2 3 4.
3. Wygłoś poselstwo ewangelizacyjne na podstawie Pierwszego Listu Jana 3:4 i Listu do Tytusa 2:14.
4. Jakie znaczenie, po wysłuchaniu poselstwa dziewiątego, ma dla ciebie Ewangelia Mateusza 7:21–23?
5. Co widzisz i uświadamiasz sobie na temat pokonywania chaosu w starym stworzeniu i realizowania Bożej ekonomii dla nowego stworzenia?

10.

1. W jakim znacznym kontraście pozostają Księga Sędziów i Księga Rut?
2. Jak w pierwszym rozdziale Księgi Rut widzimy wybór Rut służący jej celowi?
3. Jak w drugim rozdziale Księgi Rut widzimy to, że Rut skorzystała z przysługującego jej prawa?
4. Jak w trzecim rozdziale Księgi Rut widzimy to, że Rut poszukiwała odpoczynku?
5. Jak w czwartym rozdziale Księgi Rut widzimy to, że Rut przyjęła nagrodę służącą Bożej ekonomii?

